

வள்ளுவர் வழி

கம்பர் சொல்லும் காந்திவ

மாதவி சிவாலீலன்

வள்ளுவர் வழி

கம்பர் சொல்லும் வாழ்வு

(இரண்டாவது அனைத்துலகத் திருக்குறள் மாநாட்டில்
வாசிப்பதற்காக எழுதப்பட்ட கட்டுரை)

மாதவி சிவலீலன் BA (Hons), M.Phil

இலண்டன், 2018

வள்ளுவர்வழி கம்பர் சொல்லும் வாழ்வு
(ஓப்பிட்டாய்வு)

ஆசிரியர்	:	மாதவி சிவலீலன்
முதற்பதிப்பு	:	<i>Slee Publication, 2018</i>
பதிப்பகம்	:	<i>Slee Publication</i>
நூல் வடிவமைப்பு	:	ச. பூங்குண்ணன்
விலை	:	£2.00

ISBN: 978-1-9998206-1-9

அச்சாக்கம் :

RS printers, 88 Horsenden Lane North, Greenford, Middlesex UB6 7QH, UK

சமர்ப்பணம்

துணையிருக்கும்

என் தந்தை

கலாநிதி கவிஞர் காரை செ. சுந்தரம்பிள்ளை

அவர்களுக்கு

அறிமுகம்

"மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்துஅறன் ஆகுல நீர பிற" (குறள்:34)

வள்ளுவர் கூறுகின்ற வாழ்வியல் ஒழுக்கத்தின் பிழிசாறாக இக்குறட்பா விளங்குகின்றது. இதனையே அறமென்றும் சுட்டலாம். தனியொருவனது தனித்துவம் அவனால் பேணப்படுவதுடன், அவன் இணைந்து வாழ்கின்ற சமூகத்தில் இருக்கின்ற, ஒவ்வொருவரதும் கெளரவத்தையும் உணர்வுகளையும் அவன் மதிக்கவேண்டியவனாக இருக்கின்றான். அப்போதுதான் ஒவ்வொருவருக்கு மிடையிலான உறவும் மதிப்பும் புரிந்துணர்வும் தக்க வைக்கப்படுவதுடன் சமூகங்கள் இயங்கவும் வழிசமைக்கப்படுகின்றது.

மனிதன் தவறு செய்யும் இயல்புடையவன். ஆனால் பிழையென உணருமிடத்தில் அதனைத் திருத்திக் கொள்ளும் அறிவாற்றலையும் அவன் கொண்டிருக்கின்றான். நீ இவ்வாறுதான் வாழ வேண்டுமென்ற அறிவுறுத்தலைக் கூறுமிடத்து அதனையேற்றி இயன்றவரைப் பின்பற்றும் விருப்பும் அவனிடத்தே காணப்படுகின்றது. சமூகத்தோடு ஒட்டி வாழாதவிடத்து, அவனைச் சுற்றியுள்ளோர் புறந்தள்ளி விடுகின்றனர். எனவே சமூகம் ஒதுக்காதவாறு எத்தகைய பண்பான வாழ்வை ஒருவன் பேணுகின்றானோ அதுவே அறமெனக் கொள்ளலாம்.

அறம் என்பது நல்வாழ்வு

“தமிழ்ப் பேரகராதி அறத்திற்குப் பின்வருமாறு விளக்கம் தருகின்றது.

“கையறம், தருமம், நீர்மை, நூற்பயன், புண்ணியம், தகுதி, சமயம், ஞானம், நோன்பு, அறச்சாலை, வசைக்கவி, யமன், புனிதம், கற்பு, அறநூல், அறக்கடவுள், ஒழுக்கம், இன்சொல், இல்வாழ்க்கை”

இதேசமயம், வடமொழி அறம் என்பதனை ‘தர்மம்’ எனப் பொருள் கொள்கிறது. Sanskrit dictionary இதற்கு விளக்கம் தரும் போது “ குறிப்பிட்ட சாதியின் மரபுவழி சமயப் பழக்கவழக்கங்கள், வழக்கங்கள், செயற்பாடுகள், எழுதப்பட்ட கட்டுப்பாடுகள்” என்பவற்றை அறமெனக் கூறுகின்றது.

பரிமேலழகர் திருக்குறள் உரையில், ‘மனு முதலிய நூல்களில் விதித்தன செய்தலும் விலக்கிய ஒழிதலும் ஆம்; அஃது ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டம் என மூவகைப்படும்’ எனக் கூறுகின்றார். இந்த அறங்கள் வள்ளுவர் காலத்தில் ஆனுக்குரியதாக உரைக்கப்பட்டாலும், இற்றை வரை ஆண் பெண் இருசாராருக்குமுறியதாக நோக்கப்படுகின்றது.” (பூபாளராகம்; பக்.113)

இத்தகைய கருத்துக்கள் மனித இனங்களிடையே காலத்திற்குக் காலம் இருந்திருக்கின்றன. இனக்குமுக்கள் உருவாகித் தம்மைத் தாமே ஒருங்கிணைத்தும் ஒழுங்கமைத்தும் வாழ முற்படும் போது தங்களுக்கெனக் குறிப்பிட்ட பழக்கவழக்கங்களையும் நடைமுறைகளையும் பின்பற்றிக் கொண்டன. இவை ஒரு படிமுறை வளர்ச்சியிலேயே ஏற்பட்டன. மக்களை நல்லவர்களாக்க

வேண்டுமென்றும் அவர்கள் நல்லவர்களாக வாழ
 வேண்டுமென்றும் பொதுவான நற்கருத்துக்கள்
 புலவர்களாலும் சமூகப்பற்றுடையோராலும்
 சொல்லப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. இவ்வகையில் தமிழில்,
 சங்கப் புலவர் பூங்குன்றனார். “யாதும் ஊரே யாவரும்
 கேள்வி; தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா” (புறம்: 192) எனப்
 பாடுவதைக் காணலாம். வள்ளுவர் காலத்து நூல்களைக்
 கொள்ளப்படும் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூற்பட்டியலில்
 இடம்பெறும் பதினெண்டு நூல்களும் அறத்தை மட்டுமே
 வலியுறுத்துகின்றன. இதற்கான தேவை யாதென நோக்கும்
 போது, சங்ககாலத்தமிழக அரசுகள் மண்ணிற்காகவும்
 பொருளுக்காகவும் ஒன்றோடு ஒன்று போரிட்டுக்
 குடிமக்களைத் துயரில் ஆழ்த்தியமையும், மக்களின் குடும்ப
 வாழ்வின் கட்டுப்பாடுகள் சிறைவடைந்து சமூகங்கள்
 தடுமாறியமையும் காரணங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.
 இத்தகைய அசாதாரண சூழலில் சமணமும் பெளத்தமும்
 இவற்றைத் தமக்குச் சாதகமாக்கி மக்களுக்கு அறிவுரை
 சொல்லத்தலைப்பட்டன. ஆயினும் இக்காலத்திலேயே
 அரசுகள் பலமுடையதாக உருவாகத் தொடங்கின;
 குடிமக்கள் ஒரு கட்டுப்பாட்டுடன் வாழ
 வலியுறுத்தப்பட்டார்கள். அவர்களது பொருளாதாரம் பற்றிய
 கோட்பாடுகள் வலுப்பெற்றன. விவசாயம்
 முதன்மைப்படுத்தப்பட்டு இச்சிந்தனைகள் வளர்ச்சி பெற்ற
 தன்மையை நாம் திருக்குறளில் முழுமையாகக்
 காண்கின்றோம்.

நடைமுறை வாழ்வில் இலகுவில் கடைப்பிடிக்க முடியாத
 விடத்தும், கேட்கவும் பின்பற்றவும் விரும்புவதான
 கருத்துக்கள் இவற்றிலே பொதுந்து கிடந்தன. சாதாரண
 மக்கள் அச்சத்துடன் பயந்து பின்பற்றத் தூண்டுவனவாக

அறங்கள் போதிக்கப்பட்டன. எனினும் சாதாரண குடிமக்கள் முதல் நாட்டையானும் அரசர் வரை யாவருக்கும் பொதுவான இலகு மொழியில் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் 'குறுகத் தரித்த குறளில்' அற நிவாரணியாக வள்ளுவர் திருக்குறளை உருவாக்கினார். மனிதனின் அகவாழ்வு, புறவாழ்வு, மனச்சாட்சி யாவற்றையும் செம்மையுறப் பேசி, ஒருவன் இவ்வாறுதான் வாழ வேண்டுமென இருவரிக் குறட்பாக்கள் மூலம் உலகப் பொதுமைக்கும் அறங்களை வலியுறுத்தியமை, சமூக மாற்றத்திற்கு அடித்தளமிட்டதென்பது பேருண்மையாகும்.

நூற்றாண்டுகள் கடந்தும் இற்றை வரை குறள் கூறிய அறம் சார்ந்த நெறிகள் உலக நாடுகளுக்கும் அரசுகளுக்கும் மக்களுக்கும் வேண்டியவையாக இருந்த காரணத்தினால் தான், நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட மொழிகளிலே அது மொழிபெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. கிண்டர்ஸ்லியின் திருக்குறள் மொழிபெயர்ப்புப் பற்றிய கட்டுரையில் பின்வரும் குறிப்பு இடம்பெறுகின்றது.

"சீகன்பால்கு பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் (1706) தமிழகத்துக்கு வந்தவர். அவருடைய காலத்தில் திருக்குறள் பரவலாகப் படிக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றது என்பதோடல்லாமல் மிகுந்த மதிப்பு மிக்க நூலாகத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் விளங்கியிருக்கிறது என்பதை சீகன்பால்கு வழி அறிய முடிகின்றது. சீகன்பால்குவுக்கு ஏறக்குறைய சமகாலத்தவரான வீரமாழனிவர் என்று அழைக்கப்பட்ட பெஸ்கி, திருக்குறளின் அறத்துப்பால் மற்றும் பொருட்பாலை வத்தீன் மொழியில் பெயர்த்திருக்கின்றார். இந்தப் பின்புலத்தில் வைத்துப் பார்க்கும் போது திருக்குறளின் பரவலான வாசிப்பு, அதற்குத் தமிழ்

மக்களிடம் இருந்த உயரிய மதிப்பு, கிறித்தவ இறைப் பணியாளர்கள் அதற்குத் தந்த முக்கியத்துவம் ஆகியவை திருக்குறளின் மீது கிண்டர்ஸ்லி கவனத்தைச் செலுத்த உந்துதலாக இருந்திருக்கலாம். இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேல் அந்நால் எடுத்துரைத்த அறக்கோட்பாடுகளின் மீது தனக்கிருந்த மதிப்பு அவரை மொழிபெயர்க்கத் தூண்டியிருக்க வேண்டும்”(அதிகாரமும் தமிழ்ப் புலமையும்:பக். 59)

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டளவில் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்த சீகன்பால்கு, வீரமாழனிவர், கிண்டர்ஸ்லி ஆகியோர் திருக்குறளின் முக்கியத்துவத்தை அறிந்திருந்திருந்த காரணத்தினாலேயே திருக்குறளின் பிறமொழிபெயர்ப்புகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன என்பதனை இதன் மூலம் உணரலாம். இன்று திருக்குறள் உலகப்பொதுமறையென்றும், பொய்யாமொழியென்றும் போற்றப்படுகின்றது. எப்படி எப்படியெல்லாம் உன்னத மனிதராக வாழ ஆசைப்படுகின்றோமோ அப்படியெல்லாம் வாழ்வதற்கான உந்துதலை, ஆன்மபலத்தை, ஆதரவைத் தருகின்ற விடயங்கள் குறட்பா முழுதும் நிறைந்து கிடக்கின்றது.

“பொறிவாயில் ஜந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்” (குறள்:6)

ஜம்பொறிகளினால் உண்டாகும் ஆசைகளை அடக்கியவன், இறைவனது ஒழுக்க நெறிகளைப் பின்பற்றுகின்றவன் வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறுகின்றான். இதனை இப்போது meditation என்று அழைக்கின்றனர். உலகப்பற்றுக்களை மறந்த நிலையில் ஆன்மா தன்னை, மகிழ்வுக்கான சூழலொன்றுக்குள் ஒப்புக் கொடுக்கும் போது உண்டாகும்

ஆனந்தமானது கிளர்ச்சியூட்டக் கூடியதாகவும் மனத் தைரியத்தைத் தருவதாகவும் இருக்கும். அந்தவகையில் பிரமச்சாரி, இல்லறத்தான், வானப்பிரஸ்தன் ஆகிய மூன்று நிலைகளில் வாழ்கின்ற ஒருவன், தனது மனதை ஒருநிலைப்படுத்தவும், எச்சந்தரப்பத்திலும் தன்னிலை இழக்காது முன்னேறிச் செல்லவும் உதவும் வகையில் இக்குறட்பா அமைந்திருக்கின்றதெனலாம்.

அரசு - நாடு - மக்கள்

உலக மக்களின் நலமே பெரிதெனக் கருதி வாழ்வியலுக்கான அறத்தை உரைத்த வள்ளுவர் நாடு பற்றியும், நாட்டு மக்கள் பற்றியும், அரசிருக்கும் அரசர் பற்றியும் கூறுகின்ற விடயங்கள் எக்காலத்திற்கும் பொருந்துவனவாகும். எப்போதும் குறைவுபடாத வளங்களும் சிறந்த அறிஞரும் குற்றமில்லாத செல்வங்களும் பொருந்தியிருப்பது நாட்டிற்குச் சிறப்பெனக் கூறும் வள்ளுவர் தொடர்ந்து நோய்களின்றி செல்வமும் விளைபொருளும் இனிய வாழ்வும் சிறந்த காவலும் இருக்குமாயின் நாடு அழகு பெறுமென்கின்றார்

"தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்வுஇலாச் செல்வரும் சேர்வது நாடு" (குறள்731)

"பிணியின்மை செல்வம் விளைவ இன்பம் ஏமம் அணி என்ப நாட்டிற்கு இவ் வைந்து" (குறள்738)

நாடு செழிப்புடனும் அமைதியுடனும் இருப்பதற்கு அரசு அவசியமெனக் கருதியவர், பொருட்பாலில் அதற்கான முக்கியத்துவத்தைத் தருகின்றார்.

"படைகுடி கூழ் அமைச்சு நட்புஅரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு"(குறள்: 381)

படை, நாடு, அதற்கு ஏதுவான பொருட்கள், அறிவுசால்
அமைச்சு, நட்பு, பாதுகாப்பு என்பன திறன்பட இருக்கின்ற
அரசே ஆற்றலுடையதாக அமைகின்றது. இதுதவிர ஓர்
அரசனுக்கு அஞ்சாமை, ஈகை, அறிவுடைமை,
ஊக்கமுடைமை ஆகிய நான்கு பண்புகளும்
அவசியமாகின்றதென வள்ளுவர் வலியுறுத்துகின்றார்.
இப்பண்புகள் தவறுமிடத்து அரசு சரிந்து
கீழ்நிலையடையுமென்பதையும் வள்ளுவர் அரசிற்கான
அறத்தில் கூறுகின்றார். வள்ளுவர் காட்டிய வழியிலேயே
அரசியல் பிழைத்தோருக்கு அறம் கூற்றாகுமென்று
சிலப்பதிகாரமும் உரைத்தது. கம்பரும் மக்களுக்காகவே
மன்னரென்று கருதி,

"உயிர் எலாம் உறைவது ஓர் உடம்பும் ஆயினான்"
(கம்:177)

என்று அயோத்தி அரசனைப் புகழ்கின்றான். அதுமட்டுமென்றி
இராமன் சுக்கிரீவனுக்கு நல்லரசு எவ்வாறு நடத்துவது
என்பது பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றான்.

"செய்வன செய்தல், யாண்டும் தீயன சிந்தியாமை
வைவன வந்தபோதும் வசை இல இனிய கூறல்
மெய்யன வழங்கல், யாவும் மேவின வெஃகல் இன்மை,
உய்வன ஆக்கித் தம்மோடு உயர்வன; உவந்து
செய்வாய்"(கம்:4126)

மக்களே மன்னனுக்கு உயிராக இருக்க வேண்டுமென்று
கருதும் கம்பர், நல்லன செய்தல், தீயவை சிந்தியாமை,

கனிவான சொல் கூறல், உண்மையே கடைப்பிடித்தல், கோபமின்மை போன்ற தலைமைத்துவப் பண்புகள் ஏதுவாக இருக்க வேண்டுமென்பதனைத் தனது அனுபவ அறிவோடும் இலக்கிய ஆளுமையுடனும் முன் வைக்கின்றார். இச்சந்தர்ப்பத்தில் வள்ளுவர் வைத்த இனியவை கூறல், நடுவுநிலைமை, அடக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, வெங்காமை முதலான அதிகாரங்களின் தொகுப்பாக, இந்தச் செய்யுளை நோக்கலாம். இதேசமயம் வலிமைமிகு அரசுகள் தங்களது ஆணவத்தால் பிறர்மனை விழைந்து ஆட்சியுடன் உயிரையும் இழக்கின்ற துர்ப்பாக்கிய நிலையையும் வாலி, இராவணன் முதலாய பாத்திரங்கள் மூலம் சித்திரிக்கின்றார். இது பற்றி வள்ளுவர் 'பிறன்இல் விழையாமை' எனும் அதிகாரமொன்றினையே வைத்திருக்கின்றார்.

கம்பர் தன் இராமாயணத்தில் சிறப்பான அரசொன்றைக் கற்பனையில் கட்டியெழுப்புகின்றார்.

"வண்மை இல்லை, ஓர் வறுமை இன்மையால்;
திண்மை இல்லை, ஓர் செறுநர் இன்மையால்;
உண்மை இல்லை, பொய் உரை இலாமையால்;
வெண்மை இல்லை, பல் கேள்வி மேவலால்" (கம்:84)

கம்பர் கானும் அரசென்பது வள்ளுவர் முன்னுரைத்த வரைவிலக்கணத்திற்குட்பட்டதாகப் பொலிவு பெறுகின்றது. ஆகவேதான் இருவருமே இலட்சிய வாழ்வை மக்களுக்குப் போதிக்கின்றனரெனலாம்.

வள்ளுவர் தனது காலத்தினதும், தனக்கு முற்பட்ட காலத்தினதுமான நூல்களைக் கற்றுத் தேறியிருக்கின்றார். அவ்வகையில் பகவத்கீதை முக்கியத்துவமுடையதாகின்றது. ஏனெனில் பகவக்கீதை கூறுகின்ற கருத்துக்களுக்கும்

குற்பாக்களுக்கும் நிறையவே ஒற்றுமையிருக்கின்றது.
 அவற்றினது தொடர்ச்சியாகவே கம்பராமாயனத்தையும்
 பார்க்க வேண்டியதாகின்றது. இவ்வகையில்
 பகவத்கீதையின் இக்கூற்றுக் கவனிக்கப்பட
 வேண்டியதாகின்றது.

“பற்றில்லாது தொடர்ந்து உழைப்பில் ஈடுபடுவதே
 ஒருவனது கடமை. ஏனெனில் பற்றற்றுப் பணியாற்றும்
 மனிதனே மேன்மையடைகின்றான்.”(பகவத்கீத:3:19)

ஒரு நாட்டின் வளத்தை நிர்ணயிப்பது நீராகவே அன்றும்
 இன்றும் இருந்திருக்கின்றது.

“நன்றில் தீதில் நண்பன் நீர் நீ

.....
 நிற்பன நடப்பன யார்க்கும்
 பிணிசேண் நீக்கும் அன்னை நீயே” (ரிக்வேதம் 5.21.6)

என்று இருக்கு வேதம் கூறும். வள்ளுவரும் வான்சிறப்பு
 என்கின்ற அதிகாரத்தை வைத்து மழையின் வருகை
 உலகிற்கு அவசியமென உணர்த்துகின்றார்.

“வான்நின்று உலகம் வழங்கி வருதலால்
 தான் அமிழ்தம் என்றுணரற் பாற்று” (குறள்:11)
 “விசும்பின் துளிவீழின் அல்லால்மற்று ஆங்கே
 பசும்புல் தலைகாண்பு அரிது”(குறள்:16)

இதேசமயம் உழுவத்தொழிலும் உலகமக்களது
 வாழ்க்கையில் இன்றியமையாததென வள்ளுவர்
 உணர்ந்தமையால்,

“உழுதுஉண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்று எல்லாம்
 தொழுதுஉண்டு பின்செல் பவர்”(குறள்:1033)

எனக் கூறுகின்றார். இயற்கையோடு ஒன்றி வேட்டையாடி, மீன் பிடித்துப் பழங்கள் பொறுக்கியுண்ட வாழ்வு முறைமை மாறி விவசாயம் முனைப்புப் பெற்ற மக்கட் கூட்டம் உருவாகும் நிலையிலேயே வள்ளுவர் இதனைச் சொல்கின்றார். ஏனெனில் அலைந்து திரிந்த மனித இனம் ஆற்றுப்படுக்கைகளுக்கு அண்மையாகத் தம் நிரந்தரக் குடியிருப்புக்களைப் பேண ஆரம்பித்தன. அவற்றையண்டியே நாகரிகமும் வளர ஆரம்பித்தது. கம்பரும் நாட்டு வளம் சொல்லுகின்ற போது மழை வளம், ஆற்று வளம் பற்றிப் பேசுகின்றார். சரயுநதியின் போக்கைக் கூறுமிடத்து,

“தாது உகு சோலைதோறும், சண்பகக் காடுதோறும் போது அவிழ் பொய்கைதோறும் புது மணல்-தடங்கள்தோறும் மாதவி வேலிப் பூக வனம்தொறும் வயல்கள்தோறும் ஓதிய உடம்புதோறும் உயிர் என உலாயது அன்றே” (கம்:31)

என அதனை உயிரெனக் கூறுவார். பம்பை வாவி பற்றிக் குறிப்பிடும் போது “வள நகர்க் கூலமே போலும் மாண்பு” (கம்:3714) என்பர்.

இன்று நாடுகள் விளைநிலங்களும் அளவற்ற செல்வங்களும் கொண்டிருந்த போதும் ஏனைய நாடுகளுடன் முரண்பாடுகளையும் போரினையும் ஏற்படுத்திச் சாதாரண குடிமக்களின் இயல்பு வாழ்வைக் குழப்புவதைக் காண்கின்றோம். அதுமட்டுமல்ல உள்ள வளத்தைப் பயன்படுத்தவும் பேணவும் தவறிவிடுவதினால் மக்கள் துன்புறுகின்றனர். இது ஆட்சியதிகாரம் துக்ஷபிரயோகம் செய்வதினாலேயே உண்டாகுகின்றது.

கம்பரின் காலத்திலும் ஆட்சியதிகாரத்திலிருந்தோர்
 செய்திட்ட அதிகார வன்முறை கண்டு மன்னவனும் நீயோ
 வளநாடும் உன்னதுவோ' எனக்கூறி கம்பர் நாடு துறந்து
 வந்தாரென்ற செவிவழிக் கதையுண்டு. அவர் எழுத்தாணியை
 ஆயுதமாக்கி ஆட்சியதிகாரத்திற்கு எதிராகப்
 போராடியுள்ளார். ஒரு நாடு அரசு, குடிமக்கள் எவ்வாறு
 இருக்க வேண்டுமென்ற பாடத்தைக் குறட்பாக்கள்
 அவருக்குச் சொல்லியிருந்தன. அந்த அறங்களுக்கெல்லாம்
 இராமாயணப் பாத்திரங்களினுடாகக் கம்பர் உயிர்
 கொடுத்திருந்தார்.

"தேவபாடையின் இக் கதை செய்தவர்
 மூவர் ஆனவர் தம்முனும், முந்திய
 நாவினான் உரையின்படி, நான் தமிழ்ப்
 பாவினால் இது உணர்த்திய பண்புஅரோ" (கம்:10)

என வான்மீகியிடம் இராமகதையைப் பெற்றுக்
 கொண்டதாகக் கூறும் கம்பர்,

அக்கதையில் இடம்பெறும் ஒவ்வொரு
 கதாபாத்திரத்திரத்தையும் இலட்சிய பாத்திரமாகச்
 செதுக்கினார். இதனால் வான்மீகியின் இராமகதைப் பாத்திர
 இயல்புகளில் இருந்து கம்பரின் பாத்திரங்கள் பலகாத தூரம்
 பிரிந்து நிற்கின்றன. அத்துடன் கதைப்பொருளும் அதனைச்
 சொல்லும் முறையும் இலட்சியத் தன்மை
 பொருந்தியிருக்கக் காணலாம். இதற்கு உதாரணமாகச்
 சிலவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

வான்மீகி

1. ஐனக மஹாராஜாவினுடைய ஸபையில் பரமசிவனுடைய வில்லை முறித்து ஸீதையை நான் அடைந்த பொழுது, அவள் தனக்கு வேண்டுமென்று பரதன் விரும்பியிருந்தால் பரம் சந்தோகஷத்துடன் கொடுத்திருக்க மாட்டேனா? – இராமன் (வான்: அயோத்தி: ஸர்க்கம் 19)
2. லக்ஷ்மணன் அடங்காக் கோபத்தால் சீறிக்கொண்டு, கண்ணீருடன் ராமனைப் பின்தொடர்ந்தான். (வான்: அயோத்தி: ஸர்க்கம் 19)
3. நான் இந்தப் பூமண்டல சக்கரவர்த்தியான அயோத்யாதிபதியின் பட்டமகிக்ஷி. ஆனால் அதற்குத் தகுந்த ஐசுவரியம் ஆபரணம் அதிகாரம் முதலியவை எனக்கில்லை.- கோசலை (வான்: அயோத்தி: ஸர்க்கம் 20)
4. ராம! இவ்வளவு அல்பமான வார்த்தைகள் உமது வாயிலிருந்து ஏன் இன்று வந்தன? நானோ ஸ்வர்ரீ, அவைகளைக் கேட்க எனக்கே சிரிப்பு வருகிறது. - சீதை(வான்: அயோத்தி: ஸர்க்கம் 27)

வான்மீகி இராமாயணத்தில் இடம்பெறும் இத்தகைய உரையாடல்கள் யாவும் தவிர்க்கப்பட்டுக் கம்பராமாயணத்தில் நாகரிகமான உரையாடல்கள் இடம்பெறுவதுடன், தேவையற்ற சம்பாக்ஷணைகளைக் கம்பர் நீக்கியுள்ளார். வள்ளுவரின்,

"இனிய உளவாக இன்னாத கூறல் கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று" (குறள்:100)

என்ற குறட்பாக்கிற்கு அமையக் கம்பரால் உருப்பெற்ற
இலட்சியப் பாத்திரங்கள் உலக மக்களுக்கு
முன்னுதாரணங்களாகவுள்ளன.

மனிதனை வாழ்தலுக்கான முழுத்தகுதியுடையவனாக ஆக்க
முயற்சி செய்த வள்ளுவர் வார்த்தையாடுதலை முக்கியமாகக்
கருதியிருக்கின்றார்.

"சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதுஒர் சொல் அச்சொல்லை
வெல்லும்சொல் இன்மை அறிந்து"(குறள்:645)

"திறன்அறிந்து சொல்லுக சொல்லை அறனும்
பொருளும் அதனின் ஊங்கு இல்"(குறள்:644)

எனும் குறட்பாக்களை உணர்ந்த கம்பர், தக்க சமயத்தில்
இக்குறட்பாவிற்கு வலுச் சேர்க்கும் வகையில் சீதையை
அசோக வனத்தில் கண்டு மீண்ட அனுமான், இராமனிடம்
போய் நிற்கின்றான். ஏங்கிக் கிடக்கும் இராமனிடத்தே முதற்
சொல்லும் சொல்,

"கண்டனென் கற்பினுக்கு அணியை கண்களால்
தெண் திரை அலை கடல் இலங்கைத் தென் நகர்"
(கம்:6031)

என்று 'கண்டனன்' என்ற பிரதான செய்தியை உடனே
கூறுவதாகக் கம்பர் அமைத்துள்ளார்.

போரிலே சீதையக் கவர்ந்த இராவணன் நிராயுதபாணியாக
ஏதிரிலே நிற்கின்றான். இராமன் மனது துடிக்கின்றது.
எனினும் தனது போர் அறத்தை அவன் கைவிடவில்லை.
கம்பர் அதனைச் செறிவுறு சொற்கள் மூலம் கவியாக்கித்
தருகின்றார்.

"ஆள் ஜயா! உனக்கு அமைந்தன மாருதம் அறைந்த பூளை ஆயின கண்டனை; இன்று போய், போர்க்கு நாளை வா என நல்கினன் - நாகு இளங் கழகின் வாளை தாவுற கோசல நாடுடை வள்ளால்" (கம்:7271)

கம்பரது கவித்துவமென்பது அவர் பயன்படுத்தும் கவிவரிகளிலும் தங்கியிருக்கின்றது. இராவணன் இறந்த போது மண்டோதரி சொல்லி அழுவதாகப் பின்வரும் செய்யுள் அமையும்.

"காந்தையருக்கு அணி அனைய சானகியார்
பேர் அழகும், அவர்தம் கற்பும்
எந்து புயத்து இராவணனார் காதலும், அச்
குர்ப்பன்கை இழந்த மூக்கும்,
வேந்தர் பிரான், தயரதனார், பணியதனால்
வெங் கானில் விரதம் பூண்டு
போந்ததுவும், கடைமுறையே புரந்தரனார்
பெருந் தவமாய்ப் போயிற்று, அம்மா!" (கம்9942)

இங்கு, இதுவரை நிகழ்ந்த கதை முழுவதையும் கம்பர் ஒரு பாடலினுடாகத் தருவது சிறப்புக்குரிய விடயமாகும். கம்பனது பாடுபொருள் செல்நெறியை ஆராயும் போது பின்வரும் தளங்களில் நின்று கம்பர் காப்பியமாக்கியதை விளங்கிக் கொள்ளலாம். இதுவே காப்பியத்தின் சாரம்சமாகவும் திகழ்கின்றது.

1. வான்மீகியின் புருக்ஷாத்தமனான இராமனைக் கம்பர் தெய்வீகமுடையவனாகக் காட்டல். இங்கு மானிடனொருவன் தன் பண்புகளால் தெய்வீக நிலை பெறுகின்றான்.
2. ஆட்சியதிகாரமும் பக்தியெனும் போர்வையும் கொண்டு தீமைகள் புரிந்தோரை அழித்துத் தர்மத்தை

- நிலைநாட்டல். ஆட்சியதிகாரம், அதற்மம் செப்புமானால் அழிந்து போகுமெனும் செய்தி.
3. மனிதவுணர்வுகளைப் புரிந்தமையால் நல்லறம் கொண்ட சமுதாயத்தைப் படைத்தல். இது கம்பரின் கனவாகின்றது.
 4. மானிட நேயம் முன்னைய மூன்று அம்சங்களினதும் சாரம்சமாக இருக்கிறது.

சமூகம்

சாதாரண குடியில் பிறந்த வள்ளுவர், அனைத்து மக்களையும் ஒரு சேரப்பார்க்கும் பக்குவமுடையவராக இருந்திருக்கின்றார். அன்றைய சமூகக்கட்டமைப்புக்கேற்பக் குல வேறுபாட்டைக் கருத்தில் கொண்டாலும் உயிரினங்கள் அனைத்தும் ஒன்றெனும், தனது கருத்தை வலியுறுத்தத் தவறவில்லை. கல்வியையும் உயர்வையும் ஒழுக்க வாழ்க்கையையும் அனைவருக்கும் பொதுவானதாகக் கொண்டார்.

“பிறப்புஒக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்புஒல்வா செய்தொழில் வேற்றுமை யான்”(குறள்: 972)
 என்று எல்லா மக்களுக்கும் பிறப்புப் பொதுவெனக் குறிப்பிடும் வள்ளுவர், அடுத்த குறளில்
 “மேல்இருந்தும் மேல்அல்லார் மேல்அல்லார்
 கீழ்இருந்தும்
 கீழ்அல்லார் கீழ் அல்லவர்”(குறள்: 973)

எனச்சொல்கின்றார். அதற்குப் பரிமேலமுகர் உரை
 எழுதுகையில்,

“செயற்அரிய செய்யலாகாது சிறியராயினார் உயர்ந்த அமளி முதலியவற்றின்மிசை இருந்தவராயினும் பெரியராகார்; அவை செய்து பெரியராயினார் தாழ்ந்த வறுநிலத்திருந்தாராயினும் சிறியராகார்.” (குறள்: 973)

எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இதனைக் கருதியே பக்திக் காலத்தில் மதத்தை மக்கள் இயக்கமாகப் பிரகடனப்படுத்தும் போது அப்பர்

“ஆவரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனும் கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க்கு அன்பராகில் அவர்கண்டீர் நாம் வணங்கும் கடவுளாரே” (அப்பர்:6:10)

என சமத்துவம் பேண முற்பட்டதனைக் காணலாம். எனினும் ஆட்சியதிகாரமும் சமூகமேலாலரும் தமக்கென நியாயங்களையும் கோட்பாடுகளையும் கொண்டு மக்களை ஒதுக்க முற்பட்டிருக்கின்றனர். இதனால் காலத்துக்குக் காலம் கலகக் குரல்கள் எழுப்பப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. இவற்றைக் கருத்தில் கொண்டே கம்பரும் அனைத்துப் படிநிலை மக்களோடும் இராமன் நட்பையும் சகோதரத்துவத்தையும் நிலைநாட்டினானெனச் சொல்கின்றார். இதற்குக் கம்பர் சார்ந்த வைணவக் கோட்பாடும் உதவியிருக்கின்றதென்பதற்குப் பின்வரும் கருத்து வலுக்கேர்க்கின்றது.

“தமிழக மதங்களில் வைணவம் சாதி சமத்துவத்தை இறைபக்தி என்ற வடிவத்தில் நடைமுறைப்படுத்தியது. அதன் துவக்க காலம் தொட்டே, மன்னர்கள் ஆகரவு அதற்கு அதிகம் இல்லாத காரணத்தால், வைணவம், சிறு நில உடைமையாளர்களையும், வியாபாரிகளையும், கை

வினைஞர்களையும் சார்ந்திருக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. இதன் காரணமாக அதில் ஒருவித ஜனநாயக மரபு உருவாயிற்று” (சாதி மதங்களைப் பாரோம்:பக்.44)

இராமன், குகனோடும் சுக்கிரீவனோடும், ஜடாயுவோடும் விபீடனோடும் கொள்கின்ற நட்பு இங்கு முக்கியத்துவமுடையதாகின்றது.

“அறத்திற்கே அன்புசார் என்ப அறியார் மறத்திற்கும் அஃதே துணை” (குறள்76)

என வள்ளுவர் கூறியதற்கமைய, பரதன் இராமனுக்குத் துன்பம் தர வருகின்றானென எண்ணிக் குகன் கோபமுறுவதாகச் கம்பர் உரைக்கின்றார். அங்கு குகன் நட்பிற்கு, சகோதரத்துவத்திற்கு, சமத்துவத்திற்கு உதாரணமாக விளங்குகின்றான்.

“ஆழ நெடுந் திரை ஆறு கடந்து இவர் போவாரோ? வேழ நெடும் படை கண்டு விலங்கிடும் வில்லாளோ? “தோழமை” என்று, அவர் சொல்லிய சொல் ஒரு சொல் அன்றோ? “ஏழைமை வேடன் இறந்திலன்” என்று எனை ஏசாரோ? ” (கம்:2317)

இந்த உறவின் நீட்சியைப் பற்றி வள்ளுவர் சொல்லும் பின்வரும் குறள் முக்கியத்துவமுடையதாகின்றது.

“நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும் பயில்தொறும் பண்புடையாளர் தொடர்பு” (குறள்: 783)

இதுபோன்றே பரதன் இலக்குவன், சீதை, திரிசடை, மண்டோதரி, விபீடனன், கும்பகர்ணன் போன்ற அனைத்துப் பாத்திரங்களும் குறள் பொதிந்த பாத்திரங்களாக

இராமாயணத்தில் இடம் பெறுகின்றன. அன்பே வாழ்விற்கு அச்சாணியென்பது தமிழர் பண்பாட்டின் அடிநாதமெனத் திகழ்கிறது. இதன் வழி இனியசொல் பேணி விருந்து பேணும் பண்பை வள்ளுவரும் வலியுறுத்த கம்பரும் வலியுறுத்துகின்றார்.

வாழ்க்கை - குடும்பம் - சகோதரத்துவம் - நட்பு

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை பண்பும் பயனும் அது”(குறள்:45)

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வான்உறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்” (குறள்:50)

இந்த உலகில் ஒவ்வொருவரும் தாம் வாழ வேண்டிய அறங்களையும் அன்பையும் கடைப்பிடித்து வாழ்வார்களேயானால், அவர்கள் வானுலகில் இருக்கும் தெய்வங்களுக்கு ஒப்ப வைத்து மதிக்கப்படுவர். வள்ளுவர் இல்லற வாழ்விற்குப் பெரிதும் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கின்றார்.

“துறவறத்தை வள்ளுவர் இனையற்ற வாழ்க்கை நிலையாகக் கூறுவாராயினும் இல்லறத்தையே நன்றாக விளக்கி இல்லறமே துறவுக்கு உறுதுணையாக நிற்பது என்பதை நிலைநாட்டுகின்றார்.” (தனிநாயகம்: பக்க82) எனும் தனிநாயகம் அடிகளாரின் கூற்று இதனை வலியுறுத்தும்.

இல்லற வாழ்விலே வாழ்க்கைத் துணைநலம் நன்றே அமையுமெனில் நல்மக்கட்பேறு அமைந்து ஏறுபோல் பீறு நடை ஒருவனுக்கு வாய்க்குமென வள்ளுவர் சுட்டுகின்றார். அதன் மூலம் கிடைக்கும் மக்கட்பேறு பெருஞ்செல்வமாகக் காட்டப்படுகின்றது. அங்கு அன்பும் விருந்தும் ஒழுக்கமும்

அடக்கமும் அரவணைப்பும் மிஞ்சிக் கிடக்குமென, மேலும் குடும்ப வாழ்வை வள்ளுவர் செப்பமிடுகின்றார். இந்தப் பண்புகளை நாம் கம்பரிடமும் நோக்கலாம். தசதரன் புதல்வர் பிறப்பிற்காக யாகங்கள் மேற்கொண்டமையும் அவர்கள் பிறந்ததும் கண்ட மகிழ்ச்சியும், 'இவன் தந்தை எந்நோற்றான் கொல்' எனும் சொல்லை இராமன் இயல்பில் கண்டு அகம் மகிழ்ந்ததையும் நோக்கலாம். தொடர்ந்து அன்பின் முக்கியத்துவத்தை உரைக்கும் வள்ளுவர்,

"அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர்; அன்புடையார் என்பும் உரியர் பிறர்க்கு" (குறள்:72)

என்கின்றார். இவரைப் பொறுத்தவரை ஒருவரது வாழ்வில் அன்பும் அறமும் இருந்தால், அவருக்கு அனைத்தும் இருந்ததாகவே உணரப்படுமென வள்ளுவர் கருதுகின்றார். ஏனெனில் அதன் வழி இனிய சொற்களும் விருந்தோம்பற் பண்பும் வர, அனைவரையும் அன்பு பாராட்டி வாழும் வாழ்க்கை சாத்தியமாகும்.

"பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை" (குறள்:322)

என்று வள்ளுவர் கூறுவது, அனைத்து உயிர்களும் வாழ வசதிகள் செய்து நாம் வாழ வேண்டுமென்பதனை வலியுறுத்துவதாகச் சொல்லலாம். இது போன்று வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நல்லியல்புகளையும், தவிர்க்க வேண்டிய கெட்ட இயல்புகளையும் போதனை முறையிலேயே வள்ளுவர் கூறியுள்ளார். இத்தகைய அறங்களைத் தாங்கிய பாத்திரங்களாக கம்பரின் இராமாயணப் பாத்திரங்கள் விளங்குகின்றன. கம்பரின் ஓவ்வொரு பாத்திரமும்

தன்னியல்பிலே
இருக்கின்றன.

தவறிமூக்காத

பாத்திரங்களாக

காதல் வாழ்வு

அறத்துப்பால், பொருட்பால் இரண்டிலும் ஒவ்வொருவரும்
இப்படித்தான் வாழவேண்டுமென்பதனைப்
போதனையாகக் கூறிய வள்ளுவர், இன்பத்துப்பாலிலே
முற்றிலும் வேறுபட்டுக் காதலை, அன்பைக் குழுத்துத்
தருகின்றார். களவியல் கற்பியல் எனும் இரு பகுதிகளாக
இன்பத்துப் பாலைப் பார்ப்பவர், தலைவன்
தலைவிக்கிடையிலான அகவுணர்வுகளை மிக
மென்மையாகச் சொல்கின்றார். இதற்கு முன்னோடியாகச்
சங்க இலக்கியங்கள் விளங்கியுள்ளன. ஏனெனில் வள்ளுவர்
துறைபோகச் சங்க இலக்கியங்களைக்
கற்றிருக்கின்றாரென்பதை, இக்குறட்பாக்கள்
தெளிவுறுத்துகின்றன.

“இந்தியாவிலே காதல் என்பது ஆழ்ந்த ஆன்மார்த்தப்
பொருளுடையதாகக் கருதப்பட்டு வந்திருக்கின்றது.
எல்லையில்லாத பரம்பொருளோடு எல்லைக்குட்பட்ட
அனுபூதிச் சேர்க்கையை விளக்குவதற்குக் காதலர் இருவர்
மெய்மூந்து ஒருவரையொருவர் தழுவிக் கொண்டு அவனே
தானாய் இருக்கும் அனுபவ நிலையையே கூறலாம்.
இருவரும் ஒருவராய் நிற்கும் அந்நிலை, சுவானுபூதி
நிலைக்கு ஒப்பிடப்படுகின்றது. சுவானுபூதியே
மனிதனுடைய மத நம்பிக்கைக்கு ஆதாரமானது.
அவ்வனுபவம் சுயம் சித்தமானது. அதற்கு அதுவே சான்று;
வேறு சான்றுகள் கிடையா. நெருங்கியிருத்தல், பரிச்சயம்,
ஒருவரையொருவர் தழுவதல் என்பனவே காதலின்

வெளிப்பாடுகள்: ஏனெனில், ஒன்றாந் தன்மையை உணர்த்துவது காதலே. இருவரும் ஓர் உயிரே. ஏனெனில், ஆன்மார்த்தத்தில் தாம் ஒன்றென்பதை அவர்கள் ஞாபகத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளுகின்றனர்.” (சிவானந்தநடனம்: பக்.152-153)

தலைவி தலைவனைக் காதல் கொள்ளும் அழகை வள்ளுவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“யான் நோக்கும் காலை நிலன் நோக்கும்
நோக்காக்கால்
தான் நோக்கி மெல்ல நகும்” (குறள்:1094)

இந்தக் கோட்பாட்டைப் புரிந்து கொண்ட கம்பரும் தனக்கு முந்திய பழந்தமிழ் இலக்கியங்களோடு குறட்பாக்களையும் கற்றறிந்த காரணத்தாலும் தமிழ்நாட்டுச் சமூகத்திற்கு யாது வேண்டுமெனக் கண்டறிந்து வைத்திருந்தமையாலும் இராமன் சீதைக்கிடையிலான திருமணத்தைக் காதல் திருமணமாகவும் காட்டிக் காதலர் இருவரதும் வாழ்வின் அந்நியோன்யத்தையும் சிறப்புற வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“எண்ண அரு நலத்தினாள் இனையள் நின்றுழி,
கண்ணெணாடு கண் இணை கவ்வி, ஒன்றை ஒன்று
உண்ணவும், நிலைபெறாது உணர்வும் ஒன்றிட,
அண்ணலும் நோக்கினான்; அவரும் நோக்கினாள்”
(கம்:514)

சுயம்வரத்தின் போது வில்லோடித்து இராமன் சீதையைத் திருமணம் செய்தானெனினும் அதற்கு முன்னரே இருவர் மனமும் காதலில் ஒன்றிற்று எனக் கம்பர் கூறுவதன் வாயிலாக, ஆன்மா பரமார்த்தாவுடன் ஒன்றுவதை உணர்த்துகின்றார். இதுதவர அவர்களுக்கிடையே

உண்டாகும் விரகதாபத்தினைப் பிரிவின் வலியைக் கம்பர் திறன்பட வெளிப்படுத்துகின்றார்.

"தேற்றுவாய், நீ உளையாக, தேறி நின்று ஆற்றுவேன், நான் உளனாக, ஆயவளை தோற்றுவாள் அல்லள்: இத் துன்பம் ஆர் இனி மாற்றுவார்? துயர்க்கு ஒரு வரம்பு உண்டாகுமோ?"(கம்:4240)

இவ்வாறே சீதையின் அழகு, இராமனின் காதல், சீதையின் பிரிவு என்பன ஆச்சரியப்படத்தக்க வகையில் கம்பரால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

கடவுள்

"அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு"(குறள்:1)
"மலர்மிசை ஏகினான் மாண்டி சேரந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்"(குறள்:3)
"பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவார் நீந்தார்
இறைவன் அடிசேரா தார்"(குறள்:10)

குறள் கூறும் கடவுட் கோட்பாடென்பது ஆதி பகவன் ஒன்றே என்பதாகும். அந்தக் கடவுள் உலக மக்கள் யாவருக்கும் பொதுவானவர். கம்பரும் பரம்பொருள் ஒன்றேயென்கின்றார். அவரது வைணவச் சிந்தனையின் உந்தலில் அப்பரம்பொருளைத் திருமாலாகக் கொண்டாடினாலும் எச்சந்தரப்பத்திலும் எம்மதத்தையும் தாழ்த்தியுரைக்காத மன்பைக் காணலாம். அதேசமயம் குறள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு பற்றிப் பேசுகின்றது. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்கின்றவன் தன் காலத்தில்

அறத்தோடு நிற்கின்ற போது வானுறையும் தெய்வத்துள்
வைத்துப் போற்றப்படுவானென்ற நம்பிக்கையைச்
சொல்கின்றது. கம்பரும் இலக்கியத்துக்கு
வரைவிலக்கணமாக

“புவியினுக்கு அணிஆய் ஆன்ற பொருள் தந்து,
புலத்திற்று ஆகி
அவி அகத் துறைகள் தாங்கி, ஜந்தினை நெறி அளாவி,
சவி உறத் தெளிந்து, தண்ணென ஒழுக்கமும் தழுவி,
சான்றோர்
கவி என, கிடந்த கோதாவரியினை வீரர்
கண்டார்”(கம்:2732)

எனும் பாடலைக் குறிப்பிடும் போது அறம், பொருள்,
இன்பம் சார்ந்து ஒரு இலக்கியம், தன்னைக் கற்போருக்கு
அறிவு தந்து ஆழ்ந்த பொருளுடையதாக இருக்க
வேண்டுமென்கின்றார்.

அறச்சிந்தனை

வள்ளுவர் குறள் தோறும் அறத்தையே
முன்னிலைப்படுத்தியிருந்தார், இவர் போன்றே கம்பரும்
அறத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தாரென்பதனை
இதுவரை நோக்கினாலும், மேலும் சிலவற்றை
உதாரணமாகக் காட்டலாம்.

1. இராவணனால் ஏரியுண்ட தர்மம் அனுமனால்
முளைத்து வந்தது போல சந்திரன் தோன்றியது.
(கம்:4886)
2. இலங்காதேவி அனுமனோடு உரையாடும் போது
அறம் வெல்லும்; பாவம் தோற்குமெனக் கூறியவள்,

உன்னால் அனைத்தும் நிறைவு பெறுமென்கின்றாள்.
(கம்: 4929)

3. அன்பின் அடிப்படையில் அனைத்தையும் சாதிக்கலாமென்பதனை, “அற்பின் நின்றன அறங்கள்” என்கின்றார்.(கம்:90)
4. அறத்தினின்று ஏகல் அரிது. (கம்:2099)
5. அறத்தினைப் பாவம் வெல்லாது. (கம்:9109)
6. கொடியோர் அழிந்த போது நல் அறம் ஆர்த்தது. (கம்:8484)

நிறைவு

நிறைவாகக் குறள் தான் சொல்லுகின்ற ஒவ்வொரு அறத்திற்குமான நியாயப்பாட்டை அதன் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துவது போலவே கம்பரும் இராமாயணப்பாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றினத்தும் வாழ்வின் வழி அவர்களது பக்க நியாயத்தைப் புலப்படுத்துகின்றார். இந்த அறிவைப் புரிந்து கொள்ளும் யாவருமே மனத்துக் கண் மாசிலராக இவ்வுலகில் வாழ்வரென்பது திண்ணம்.

இவ்வகையிலே பார்க்கும் போது வள்ளுவரும் கம்பரும் தமிழ் இலக்கியத் தளத்தில் நின்று கொண்டு இந்தியா முழுவதற்குமான அறம் சார்ந்த வாழ்வை முன்னிலைப்படுத்தி, அதனை உலக மக்களுக்கான வாழ்க்கைத் தத்துவமாக ஆக்கித் தந்துள்ளனரெனக் கூறலாம். இதனாற்தான் பாரதியும் ‘யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப் போல்

"வள்ளுவர் போல் இளங்கோவைப் போல்
பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததிலை
உண்மை வெறும் புகழ்ச்சியில்லை"(பாரதி: பக்:45)

எனப் பாடிக் களித்தான்.

குறளும் கம்பரின் இராமாயணமும் எழுந்த காலங்கள் பற்றிய திட்டவட்டமான முடிபுகள் இல்லாதவிடத்தும், அறிஞர்கள் கணிப்பின்படி வள்ளுவர் காலம் கி.பி மூன்றாம் நூற்றாண்டென்றும் கம்பர் காலம் கி.பி பதினேராம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியென்றும் கொள்ளலாம். சங்ககால மக்களின் வாழ்வு சிதைந்து அல்லலுற்ற பொழுதினிலே அம்மக்களைச் செம்மைப்படுத்தி அபயக்கரம் கொடுத்த குறள், எழுதப்பட்ட ஆறு நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னும் குறளுக்கான தேவையும் வழிகாட்டியும் தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு அவசியமென்பதனைக் கம்பர் அறிந்திருக்கின்றார். இருவரிக்குறளில் வள்ளுவர் காட்டிய அறத்தைக் காப்பியமாக்கிக் கம்பர் தெளிந்தாரென்றே கொள்ளலாம்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. அதிகாரமும் தமிழ்ப் புலமையும் தமிழிலிருந்து முதல் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகள்:
ந.கோவிந்தராஜன்: சென்னை: முதற்பதிப்பு:2016
2. இந்தியச் சிந்தனை மரபு: கலாநிதி நா.சுப்பிரமணியன், கௌசல்யா சுப்பிரமணியன்: சவுத் ஏசியன் புக்ஸ்: இரண்டாம் பதிப்பு:1996
3. இந்திய வரலாற்றில் பகவத்கிதை: பிரேம்நாத் பசாஸ், தமிழில்:கே.சுப்பிரமணியன்: விடியல் பதிப்பகம்: மூன்றாம் பதிப்பு:ஜூலை2010
4. கம்பராமாயணம்:பதிப்பாசிரியர்கள்: பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தன், பேராசிரியர் தெ.ஞானசுந்தரம்: கங்கை புத்தக நிலையம்:மே2002
5. கம்பராமாயணக் கதையமைவும் கட்டமைப்பும்: மாதவி சுந்தரம்பிள்ளை: யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுத்துவமாணிப் பட்டத்திற்காகச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வேநு:1997
6. சமூகவியலும் இலக்கியமும்: கலாநிதி க.கைலாசபதி:குமரன் பப்ளிகார்ஸ்:2009
7. சாதி மதங்களைப் பாரோம்:தொகுப்பு: பொன்னீலன், முப்பால்மணி: பேராசிரியர் நா. வானமாமலை வெளியீட்டகம்: டிசம்பர்1999
8. சிலப்பதிகார மூலமும் நாவலர் பண்டித ந மு வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள் இயற்றிய உரையும்:சைவசித்தாந்த நூற்று அதிப்புக் கழகம்: அக்டோபர்1968

9. சிவானந்த நடனம்: கலாயோகி ஆனந்த குமாரசுவாமி: தமிழாக்கம்: நவாலியூர் சோ. நடராசன்: உமரன் புத்தக இல்லம்: 2008
10. புறநானூறு மூலமும் உரையும்: டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள்: தம்முப் பல்கலைக்கழகம்: தஞ்சாவூர்: 1985
11. பூபாளராகங்கள்: தமிழ் அறமரபில் பெண்மை: மாதவி சிவலீலன்: வாசன் பதிப்பகம்: 2004
12. தனிநாயகம் அடிகளாரின் சொற்பொழிவுகள்: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்: 2002
13. திருக்குறள்- பரிமேலழகர் உரை: பழனியப்பா பிரதர்ஸ்: எட்டாம் பதிப்பு: 2010
14. ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்(தமிழ் வசனம்), அயோத்திய காண்டம்: ஸ்ரீ. உ. வே. C.R. ஸ்ரீநிவாஸயங்கார்: தி லிட்டில் ப்ளவர் கம்பனி: நான்காம் பதிப்பு: 1968

இணையத்தளம்

<http://www.thevaaram.org>

குறிப்பு:

ISBN: 978-1-9998206-1-9

Slee Publication